

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 150/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária Forgáč, s. r. o., Zámocká 14, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 66Ek/1493/2018 z 22. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením okresného súdu. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľke sa vedie na okresnom súde exekučné konanie o vymoženie pohľadávky 48 995 eur s príslušenstvom. Exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 16C/155/2017 z 19. júna 2018, ktorým bola pôvodnému oprávnenému (JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu AQUA GLOBAL s. r. o. v konkurze) priznaná náhrada škody v zmysle § 135a Obchodného zákonníka vo vymáhanej výške, ktorá vznikla tým, že sťažovateľka ako konateľ úpadcu porušila základnú zásadu výkonu pôsobnosti konateľa prihliadať pri výkone svojej funkcie na záujmy spoločnosti a konať s odbornou starostlivosťou.
3. Okresný súd uznesením vyššej súdnej úradníčky z 1. marca 2023 návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie z dôvodu vyhlásenia konkurzu na jej majetok zamietol. Proti tomuto

sťažovateľka podala sťažnosť, na základe ktorej okresný súd uznesením z 28. júna 2024 zrušil uznesenie vyššej súdnej úradníčky v celom rozsahu a vec jej vrátil na ďalšie konanie, pričom pre prijatie správneho záveru bude potrebné si zapožičať z Okresného súdu Nové Zámky súdny spis sp. zn. 16C/155/2017 (ďalej aj „základné konanie“) na účely zistenia, či vymáhaná pohľadávky je nedotknutou pohľadávkou, a vychádzať aj zo žaloby a k nej pripojených listinných dôkazov.

4. Okresný súd uznesením vyššej súdnej úradníčky z 13. novembra 2024 návrh na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Súd považoval za nesporné, že uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 23OdK/175/2022 z 25. augusta 2022 zverejneným v Obchodnom vestníku pod č. 169/2022 2. septembra 2022 bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľky. V uvedenom uznesení súd zároveň rozhodol o jej oddlžení a vyzval veriteľov na prihlásenie pohľadávok, pričom účinky vyhlásenia konkurzu nastávajú odo dňa nasledujúceho po dni zverejnenia tohto uznesenia v Obchodnom vestníku, t. j. 3. septembra 2022.

5. Zo spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 16C/155/2017 bolo zistené, že na návrh žalobcu (pôvodného oprávneného, pozn.) uznesením sp. zn. 15C/47/2017 zo 17. októbra 2017 súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým povinnému (sťažovateľke, pozn.) zakázal akýmkoľvek spôsobom nakladať s nehnuteľnosťou a zároveň uložil žalobcovi povinnosť podať v lehote 60 dní od doručenia neodkladného opatrenia žalobu proti žalovanej sťažovateľke na peňažné plnenie. Následne sa pôvodný oprávnený žalobou domáhal od žalovanej sťažovateľky zaplatenia 48 955 eur s príslušenstvom, a to z titulu náhrady škody v zmysle ustanovenia § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka, pretože si nespĺnila svoju zákonnú povinnosť. Pôvodný oprávnený ako správca konkurznej podstaty úpadcu pri zisťovaní stavu majetku zistil, že majetok, ktorý úpadca účtuje vo svojom účtovníctve, nemá reálne k dispozícii. Preto opakovane vyzval sťažovateľku ako konateľu úpadcu, aby tento majetok vydala alebo zdôvodnila, ako bolo s majetkom naložené. Na ten účel adresoval sťažovateľke výzvy, ktoré si riadne prevzala, ale na ne nereagovala a začala vykonávať úkony, ktorými sa snažila zbaviť majetku.

6. Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 16C/155/2017 z 19. júna 2018 bola priznaná pôvodnému oprávnenému pohľadávka z titulu vzniknutej škody vo výške 48 955 eur, ktorá vznikla úpadcovi tým, že majetok evidovaný v účtovníctve sa u úpadcu nenachádza a sťažovateľka ho správcovi nevydala, nedokázala ho špecifikovať, nezinventarizovala ho, čím porušila základnú zásadu výkonu pôsobnosti konateľa prihliadať pri výkone svojej funkcie na záujmy spoločnosti a konať s odbornou starostlivosťou. K tomu okresný súd uviedol, že vzhľadom na vzťah konateľa a spoločnosti ako absolútneho obchodno-záväzkového vzťahu sa zodpovednosť konateľa za škodu riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, pričom ide o objektívnu zodpovednosť konateľa za spôsobenú škodu spoločnosti a zodpovednosť konateľa za škodu sa posudzuje bez ohľadu na jeho zavinenie.

7. Otázka zavinenia je však zásadná pri pohľadávkach zo zodpovednosti za škodu pri oddlžení dlžníka podľa IV. časti zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze“). Ustanovenie § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze vyhlasuje za oddlžením nedotknuté len pohľadávky zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví alebo za škodu na iných predmetoch právnych vzťahov spôsobenú úmyselným konaním. Preto je potrebné skúmať, či vymáhaná pohľadávka je alebo nie je oddlžením povinnej nedotknutá podľa § 166c zákona o konkurze, pričom na takéto postup odkazuje aj ustálená súdna prax. Súd

dospel k záveru, že konanie sťažovateľky možno hodnotiť ako úmyselné. Tento záver oprel aj o skutočnosť, že vykonala po výzvach pôvodného oprávneného úkon, ktorým sa snažila zbaviť svojho majetku, keď podala návrh na zmenu vlastníctva k nehnuteľnosti na Okresný úrad Nové Zámky. Súd to vyhodnotil ako konanie, ktoré preukazuje, že sťažovateľka konala úmyselne, keď nevydala majetok správcovi úpadcu.

8. Na základe toho považoval okresný súd za preukázané, že v exekučnom konaní je vymáhaná nedotknutá pohľadávka v zmysle ustanovenia § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, pretože ide o pohľadávku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním. Sťažovateľka je povinná ju plniť aj napriek skutočnosti, že bol na jej majetok vyhlásený konkurz.

9. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci v nadväznosti na to, že exekučný titul neobsahuje záver o tom, že ide o pohľadávku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním. Uznesenie vyššej súdnej úradníčky je nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené. V základnom konaní nebolo vykonané žiadne dokazovanie o jej úmysle, rozsudok bol vydaný len na návrh správkyne konkurznej podstaty, ktorá požadovala vydanie majetku úpadcu evidovaného v účtovníctve. Okresný súd rozhodol o sťažnosti napadnutým uznesením z 22. októbra 2025 tak, že sťažnosť zamietol (výrok I) a oprávnenému priznal nárok na náhradu trov konania (výrok II).

10. Okresný súd zotrval na závere, že exekučný súd je oprávnený pre účely posúdenia povahy vymáhanej pohľadávky z hľadiska kritérií podľa § 166c zákona o konkurze, či pohľadávka uplatnená oprávneným je pohľadávkou oddĺžením nedotknutou, a teda napriek oddĺženiu povinného naďalej vymáhateľná v exekučnom konaní, vykonať aj dokazovanie, toto vyhodnotiť a zistený skutkový stav na vec právne posúdiť. Skutkové zistenia, na ktorých vyššia súdna úradníčka založila záver o úmyselnom zavinení povinnej ako konateľky spoločnosti pri spôsobení škody, vyplývajú z obsahu spisu vedeného ohľadom základného konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul. Za nesprávny považoval názor sťažovateľky, že ak sa pri objektívnej zodpovednosti za škodu podľa § 135a Obchodného zákonníka zavinenie neskúma, pohľadávka zo zodpovednosti konateľa za škodu podľa § 135a Obchodného zákonníka nie je a ani nemôže byť nedotknutou pohľadávkou podľa § 166c ods. 1 a písm. d) zákona o konkurze. Okresný súd poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 63/2019 z 19. novembra 2019, ktorý oprávňuje vyššieho súdneho úradníka skúmať zavinenie povinného v exekučnom titule.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd ako exekučný súd nebol oprávnený riešiť otázku zavinenia, a teda nebol oprávnený vysloviť záver, že exekvovaná pohľadávka je pohľadávkou zo zodpovednosti za škodu. Napadnuté uznesenie je podľa nej nedostatočne odôvodnené, pretože z neho nie je jasné, akú konkrétnu povinnosť mala porušiť. Zároveň okresný súd neuviedol, na základe akých konkrétnych skutočností dospel k záveru o úmyselnom konaní sťažovateľky. Otázka zavinenia nebola skúmaná ku všetkým predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu. Škoda úpadcovi v podstate reálne nevznikla, pretože úpadca majetok nesprávne účtoval v účtovníctve, avšak ho nemal reálne k dispozícii. Súd v základnom konaní priznal náhradu škody

iba z dôvodu, že sťažovateľka sa proti tomu nebránila, čo ale nemôže zakladať záver o nepriamom úmysle. Podľa nej teda nešlo o skutočnú škodu spôsobenú úpadcovi.

12. Vzhľadom na tieto okolnosti došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, čo má za následok aj porušenie základného práva vlastniť majetok, keď napriek jej oddĺženiu sa má viesť exekúcia na jej majetok pre pohľadávku, od ktorej bola oddĺžená.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu v exekučnom konaní proti nej ako povinnej. Sťažovateľka nesúhlasí s tým, aby exekučný súd skúmal a hodnotil otázku jej zavinenia, ak ju nehodnotil súd v základnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul.

14. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že obdobné rozhodnutie exekučného súdu proti sťažovateľke už bolo predmetom posúdenia ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 705/2025. V ňom sťažovateľka ústavnému súdu predložila obdobnú argumentáciu, ktorá nebola spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť uznesenia okresného súdu. Preto bola ústavná sťažnosť pri predbežnom prerokovaní ústavným súdom uznesením z 3. decembra 2025 odmietnutá.

15. Vzhľadom na neúčelnosť opakovania odôvodnenia ústavný súd na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia považuje za potrebné uviesť, že opakovane vyslovil (I. ÚS 105/2020, IV. ÚS 366/2020, III. ÚS 256/2020), že pokiaľ sa exekučný súd uspokojí s oznámením, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz a exekúciu zastaví bez toho, aby skúmal, či existujú dôvody, ktoré by tomu bránili, definujúc typ vymáhanej pohľadávky, nevychádza zo stavu, ktorý mal objektívne zistiť, a svojím rozhodnutím tak odoprie oprávnenému možnosť efektívne vykonať exekučným titulom priznané právo. Preto okresný súd rozhodujúci o prípadnom konečnom osude exekúcie zo svojej pozície má možnosť aj povinnosť posúdiť charakter vymáhanej pohľadávky a nemôže na ňu rezignovať s odôvodnením, že to z exekučného titulu priamo nevyplýva.

16. V rámci zachovania práva oprávneného na súdnu ochranu bolo úlohou okresného súdu právne posúdiť charakter vymáhanej pohľadávky prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti v odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresného súdu a uznesenia vyššej súdnej inštitúcie, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Okresný súd tak postupoval a pre účely posúdenia povahy vymáhanej pohľadávky z hľadiska kritérií podľa § 166c zákona o konkurze vykonal dokazovanie (oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Nové Zámky), toto vyhodnotil, prijal na jeho základe skutkové zistenia (závery) a zistený skutkový stav právne posúdil.

17. Okresný súd hodnotil konanie sťažovateľky, ktorá nereagovala na výzvy pôvodného oprávneného (na predloženie hmotného majetku a finančných prostriedkov) a začala vykonávať úkon, ktorým sa snažila zbaviť svojho majetku podaním návrh na zmenu vlastníctva. Súd to posúdil ako prejav ľahostajnosti voči tomu, či v dôsledku jej konania dôjde ku škodlivému následku (škode) na majetku úpadcu alebo nie, pričom tejto možnosti si ako konateľ, teda osoba majúca konať s odbornou starostlivosťou, musela byť vedomá a byť s ňou uzročená. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že úpadca predmetný majetok nemal reálne k dispozícii, pretože o ňom nesprávne

účtoval v účtovníctve. K tomu ústavný súd uvádza, že povinnosťou konateľa podľa § 135 Obchodného zákonníka je zabezpečiť riadne vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva, čo zrejme sťažovateľka ako konateľ úpadcu neplnila. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predkladá dôvody svojho konania, ide o námietky týkajúce sa veci samej, ktoré mala predostrieť v základnom konaní, v ktorom bola vydaná vymáhaná pohľadávky.

18. Okresný súd konanie sťažovateľky právne posúdil ako úmyselné konanie (v forme nepriameho úmyslu), z čoho vyvodil záver, že vymáhaná pohľadávka má charakter nedotknutej pohľadávky podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, pretože vyplýva zo zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním. Právnu úvahu o tejto zásadnej otázke nemožno posúdiť ako takú, že by bola výsledkom zjavného právneho omylu. Zároveň nejde o svojvôľu zo strany okresného súdu, ako už ústavný súd vyslovil (bod 15). Právne závery, ku ktorým dospel okresný súd v uznesení vyššej súdnej úradníčky a s ktorými sa okresný súd v napadnutom uznesení stotožnil, nie sú arbitrárne, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. by popierali podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení zákona o konkurze, Exekučného poriadku a Obchodného zákonníka. Naopak, sú prejavom ich logickej a zrozumiteľnej aplikácie.

19. Námietky sťažovateľky takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. Vzhľadom na to je ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená. To rovnako platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ktoré sťažovateľka odvodzuje od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré ústavný súd nezistil.

20. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v celom rozsahu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu